

Eine Kleinen gucken aus Munich (Una petita mirada des de Munich)

Per Olga Valls

M'he proposat controlar els impulsos que m'empenyen a mirar la pantalla del mòbil massa sovint. Tot són prediccions apocalíptiques sobre els perjudicis de la dependència als dispositius electrònics i la facilitat per ser-ne addicte. M'adono, però, que és la manera més immediata d'assabentar-me del que passa o fugir de la realitat. Tan fàcil com capbussar-se en l'univers de les xarxes socials. Només una ullada ràpida abans d'anar a dormir.

És així com m'assabento de la mort d'un igualadí que gairebé tothom coneixia: l'Antonio Puig, propietari del Munich. A la foto se'l veu dret a la barra del frankfurt-pizzeria que ha regentat des del 1972, segons diu la notícia, en companyia de l'esposa i les dues filles. La instantània d'un present mirant cap el futur.

Aquesta imatge em transporta a l'edifici situat al bell mig de la rambla Sant Isidre, ben bé al centre d'Igualada, al rovell de l'ou. Un local molt peculiar que té una façana típicament alemanya. Sempre m'ha agradat aquesta caseta amb teules de pissarra preparades perquè la neu pugui lliscar avall. Només que Igualada no és Munich i aquí les nevades són un fet raríssim. Però tant se me'n dona i, el que és millor, forma part dels pocs edificis que configuren el meu catàleg de records que no han desaparegut encara.

Perquè sí, el senyor Antonio amb el seu posat seriós i aquell seguici de cambrers disciplinats i servicials s'ha mantingut al mateix lloc. Amb mentalitat espartana i poc amic d'establir amb la clientela un diàleg més enllà de si quetxup o mostassa, ha aconseguit mantenir dempeus el negoci al llarg de 50 anys, tot i dispensar tan poca simpatia al seu voltant o haver de conviure amb la competència de restaurants molt més fidels a la recepta original del que podem considerar una autèntica pizza italiana.

Ell no ho sabrà mai, però li estic profundament agraïda. Que per mi la rambla no és rambla sense el Munich, perquè sempre l'he vist allà. I a l'edat que tinc, això és una gran satisfacció. Que a tot arreu on vaig gairebé tothom ja és més jove: el dentista, la *fisio*, el profe del curs d'escriptura, les dependents del súper... Potser la postal d'aquest oasi germànic amb olor de salsitxa fumada que

roman impertèrrit al pas del temps és el bàlsam que necessito per provar de dormir i abandonar-me a les mans de Morfeu.

L'alarma programada que sona set hores després em retorna a la realitat d'un dia ennuvolat a joc amb l'estat d'ànim de la nit passada. M'espera un matí distret.

En una filera allargassada formada per unes dues-centes cinquanta persones, entre alumnes i mestres, travessem tota la rambla de cap a cap per arribar finalment a l'Ateneu Igualadí. Una estona de teatre realitzat pels nens i nenes grans de l'escola, tot i que el veritable espectacle som nosaltres ocupant les voreres mentre un desplegament de la policia local va tallant el trànsit per tal que passem totes les cruïlles, rotondes i semàfors sense perill. I en aquest recorregut entre voreres estretes, vianants sorpresos i jubilades esmorzant tranquil·lament a les terrasses, observo a càmera lenta el que resta de tot allò que un dia hi va haver. Negocis que, com el senyor Antonio i el seu restaurant, es resisteixen a baixar la persiana per cedir el seu local a algun dels molt tentacles que la marca Inditex va desplegant a la nostra via pública a canvi d'una morterada.

Els rètols taronges cridaners de les botigues de telefonia no són capaços d'entelar el record d'aquella taquilla d'entrades que hi havia no fa pas tant. Una entrada per veure dues pel·lícules al Saló Rosa, aquell cinema amb aspecte de teatre que mai vaig entendre que es digués així perquè jo sempre el vaig veure pintat i decorat de color blau "assafata". Tal qual. Ara, allà ja no s'hi compra cap tiquet per a una estona de felicitat, ni que sigui la dels altres. Sovint s'hi representa la mateixa escena, el passatge bíblic de David contra Goliat, o sigui, la massa uniforme de la humanitat barallant-se amb els abusos de les operadores que sempre, sempre tenen la paella pel mànec.

A tocar del cinema hi ha un pub discoteca també de nom ben alemany: Gucken (no entenc aquesta dèria alemanya ara que hi penso). I tots els *boomers* de l'època destil·lant feromones, provant de camuflar l'acne amb la complicitat del fum del tabac i la foscor intermitent d'aquells llums de mirallets esfèrics al so dels Pink Floyd i el seu *Another Brick in the Wall*. Fins que els focus es van apagar definitivament i una ventada es va endur tot aquell confeti naïf.

Paradoxalment, ara un rètol ben italià amb el nom de l'exclusiu violí Stradivarius, convida a travessar les portes d'una botiga *fast fashion*, basada en la producció de quantitats ingents de roba fabricada al Vietnam o al Marroc o a qualsevol latitud, que es pot comprar d'un extrem a l'altre del planeta a ritme de xumba-xumba.

Ara ja no es balla al Gucken. El jovent de la ciutat ho fa a La Sala, un edifici del 1889 que fins l'any 2006 tothom coneixia com el Cercle Mercantil. L'arquitectura modernista de l'edifici està intacta i la decoració no ha canviat massa. Si de cas, les parets s'han enfosquit i les cadires de fusta que també servien quan s'hi representava alguna obra de teatre s'han retirat per donar pas als nous versos d'amor que canten amb veu d'autotune: *“Déjate ver, dime si hoy vas pa la calle bebé, toi en el casé pensándote otra vez, quiero bichear pero me salió al revés”*.

Em costa entendre aquest argot de paraules cantades amb tanta laxitud, a dures penes pronunciades, com si qui les diu en realitat no se'n volgués desprendre. Però no hi fa res. Els que les ballen i taral·leguen són adolescents del seu temps, provant de capturar moments de felicitat amb frases fetes d'un diccionari d'ultramar. I potser sí que el seu món i la seva rambla no s'assemblen gens a la que m'ha vist passejar amunt i avall badant pels aparadors. Que ells són molt més de fer una balena al Clein (que en alemany significa petit, només hauríem de canviar la C per una K) que de les pizzes del Munich; d'anar a dormir quan ja s'ha fet de dia que de donar un tomb i asseure's al Foment diumenge al migdia tot picant unes ametlles salades de la xurreria Duna; de fer-se portar el sopar pels *riders* de Glovo (quin mal d'ulls em fa aquesta v baixa) que de posar-se a cuinar, ves quina mandra!

Com el mur construït amb els maons d'una cançó memorable, mica en mica, l'escenografia dels carrers de la ciutat es va transformant per adaptar-se als nous temps. Que on abans hi havia un bé de déu de botigues de roba i calçat de qualitat fabricats a casa, ara només hi ha franquícies, centres audiològics i clíniques dentals que fan de mal passejar.

Avui, el senyor Puig ja no hi és. Al seu local hi penja el rètol “TANCAT PER DEFUNCIÓ”, però tinc l'esperança que l'endemà el tornin a obrir, si-us-plau, que ja em vaig disgustar prou quan va desaparèixer Cal Maño i aquell univers diminut de pegadolces de maduixa cargolades i pipes salades que menjàvem sense parar a la barana de la cantonada, deixant la vorera de cal Roset sembrada de closques tot esperant que els de la colla anessin arribant.

Que mentre el decorat no canviï em semblarà que per mi els anys no passen, i que em sé de memòria tots els diàlegs de la funció.